

HÁZIKÓ GORIBAN

— NIKOLAJ TYIHONOV —

Utam többször vitt arra, láttam
Arcát, mely mindig új nekem:
Léte fenséges nyugalmban
A kicsiny házikó pihen.

Benne semmi nem változott még,
De ha a keskeny falakat
Nézi szemem, úgy érzem, onnét
Számomra új élet fakad.

Korsója szomjamat eloltja,
A Kúra vasas vizet ad —
Hegyek kékjébe távolodva
Látom óriás homlokát.

Nézd a falépcsőt: foka recesen,
Szél dülta, barnította nap, —
A föld előtt még ismeretlen
Kisfiú rajta leszalad.

És a föld néki válaszol majd,
Fel-feldübörög dallama,
Erdők fölött a tüzek gyúlnak,
Mint a Kreml közel-csillaga.

Mintha szüleid ölelnének
Téged, a haza érkezőt,
Kitárulkozik egész lényed,
Ez előtt a kis ház előtt.

Ki küszöbéhez térsz meg ismét
Messze utadról, hallhatod:
Kőlábainál az öröklét,
Mint most a tenger, úgy csobog.

Fordította: SZILY ERNŐ